

היינו יחד בפלוגה אחת ועשינו את האימון הראשון בחיילים בצה"ל. כבר אז התבלט דודי
בנכונותו לעזור, ולא פעם ברגעים קשים באימונים היה זה הוא שעודד את החברה להמשיך
עד הסוף. מאז הלכנו יחד לאורך כל השירות הצבאי. גם את השפשוף הראשון כמפקדים
חדשים עברנו יחד, כשדודי הבולט מכל החבורה. שמחתי מאד כאשר נודע לי כי גם
במילואים נהיה ביחד באותה פלוגה. באימון ההקמה היה לדודי מוראל גבוה והוא הצליח
להדביק את כל הפלוגה.

במלחמה נפגשנו לראשונה במפגש הפלוגתי. חימשנו יחד טנק ויצאנו לדרך. לאחר
שביום השלישי נפגע הטנק שלי באו דודי וצותו אלי עם מסטינג מלא סוכריות ומוקף
בנייר לבן, הזמינו אותי לארוחה שעשו והדביקו אותי במוראל הגבוה שדודי קיים
בצוות במשך כל שהותו אתם. בהמשך הלחימה היינו נפגשים לפחות פעם ביום,
ודודי תמיד השרה את הבטחון שהכל יסתיים במהרה ובסדר.

ביום הפריצה, כאשר כולנו דהרנו לעבר התעלה אבד לפתע הקשר עם הטנק של דודי.
היינו מודאגים מאד ונסינו להתקשר עמו ללא הפוגה. כאשר התברר שנפגע,
התפללתי שדבר לא קרה לו. משנודע לי שנהרג סרבתי להאמין, ובכל פעם שנוצר
קשר בינינו לעורף ביקשתי שוב ושוב לברר אם אמת הדבר...

(אוני)